

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ παιδί.
Τέκνον εὐγενοῦς, πλουσίου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ἡ μάνα σ' εἶν' ἀρχόντισσα κ' ἐσὺ ἀρχοντοπαίδι,
ἔγω εἶμαι φτωχοκόριττο κ' ἡ μάνα σ' δὲ με θέλει
Θράκ. (Φανάρ.) — Ποίημ.
Νοιώθει καμάρι ἀπάντεχο, χαρὰ μεγάλη, οὐράνια,
ποῦ δίνει με τὰ χέρια της νερὸ 'ς τ' ἀρχοντοπαίδι
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 194. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχοντάκι.

ἀρχοντοπαντρεία ἡ, ΒΡώτας ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 388.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ παντρεία.
Ὑπανδρεία με πλούσιον ἢ πλουσίαν: Ποίημ.
Ἔλα, κόρη χλομή, ποῦ σ' ἔφαγ' ἡ ἔννοια
τῆς ἔρμης ἀρχοντοπαντρείας,
πεντάμορφη γενοῦ, παραμυθένια,
καὶ θὰ σὲ πάρ' ὁ βασιλγὰς.
Συνών. ἀρχοντονοικοκύρεμα, ἀρχοντονοικοκυ-
ρεμός.

ἀρχοντοπαντρεύω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀρχοντο-
πανδρεύω).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. παντρεύω.
Νυμφεύω με πλούσιον ἢ πλουσίαν: Καλότυχος π' ἀρ-
χοντοπάντρεψε τὰ παιδιὰ του. Ἀρχοντοπαντρεύτηκε καὶ πῆρε
ἀρχοντοσύνη. Συνών. ἀρχοντονοικοκυρεύω.

ἀρχοντόπαππας ὁ, Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ παππᾶς.
Ὁ μεγαλοπρεπὴς τὴν ἐμφάνισιν ἱερέυς.

ἀρχοντοπεθερός ὁ, Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Κυ-
νουρ.) ἀρχοντοπεθ-θερός Λυκ. (Μάκρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ πεθερός.
Ὁ εὐγενὴς, ὁ πλούσιος πενθερός ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ἐδῶ, ρύφη, ποῦ σ' ἔφερα 'ς τ' ἀρχοντοπεθεροῦ σου
σὰν κυπαρίσσι νὰ σταθῇς, σὰν δέντρος νὰ ριζώσῃς
καὶ σὰ μηλγὰ, γλυκομηλγὰ, ν' ἀνθίσῃς νὰ γιομώσῃς
Κυνουρ.

Πῆραν μαννάδες με παιδιὰ, γυναῖκες με τοὺς ἀντρες
καὶ μὴν ἀρχοντοπεθερὰ με τοῖς ἑφτά νηφάδες
Ἦπ.

ἀρχοντοπερισεσμένος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.)
Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρχοντας καὶ τοῦ περισεσμένος
μετοχ. τοῦ ρ. περισσεύω.

Σκωπτικὴ προσωνομία τοῦ πτωχοῦ ὅστις χάριν ἐπι-
δείξῃς ρίπτει ὡς περιττὰ πράγματα χρήσιμα εἰς αὐτόν.

ἀρχοντοπερνῶ πολλαχ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. περνῶ. Διὰ τὴν
σύνθεσιν πβ. καλοπερνῶ κττ.

Διάγω ὡς πλούσιος, ζῶ πλουσίως. Συνών. ἀρχον-
τοζῶ, ἀρχοντοπορεύω 1.

ἀρχοντοπιάνομαι πολλαχ. ἀρχοντοπιάνομαι Ρόδ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. πιάνομαι.

1) Ἐπιδιώκω σχέσεις κοινωνικὰς με εὐγενεῖς καὶ πλου-
σίους πολλαχ.: Ἀρχοντοπιάνεται αὐτός. Ἀρχοντοπιάστηκε
καὶ τὸν χάσαμε ἀπὸ τὴν παρέα. 2) Προσπαθῶ νὰ παρυσ-
σιάσω τὸν ἑαυτόν μου ὡς πλούσιον ἐνθ' εἶμαι πτωχὸς
πολλαχ.: Ἀρχοντοπιάνεται σὰν νὰ μὴν τὸνε ξέρουμε. Συνών.
ἀρχοντοφέρνομαι (ἰδ. ἀρχοντοφέρνω), μεγαλο-
πιάνομαι.

ἀρχοντοπλούσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρχοντοπλούσιος
Τῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ἐπίθ. πλούσιος.

Ὁ τὴν εὐγένειαν μετὰ τοῦ πλούτου συνενῶν, ὁ εὐγενὴς
ἄμα καὶ πλούσιος: Ἄσμ.

Νύφ-φη μ' ἀρχοντοπλούσια, ποῦ 'χεις τ' ἀγγέλου χάριν,
ἐκέρδισες τὸν καλογιὸ τ' ὁμορφο παλληκάρι.

ἀρχοντοπόρεμα τό, ἀμάρτ. ἀρχοντοπόρεμα Λυκ.
(Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχοντοπορεύω.
Τὸ νὰ διάγῃ τις ὡς πλούσιος, τὸ νὰ ζῇ πλουσίως:
Παροιμ. Ἀρχοντοπουρέματα κί αὐλὲς μιάλες (ἐπὶ πτωχα-
λαζόνων. μιάλες = μεγάλες).

ἀρχοντοπορεύω ἀμάρτ. ἀρχοντοπουρεύω Ἦπ.
(Ζαγόρ.) Μέσ. ἀρχοντοπορεύομαι Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. πορεύω.
1) Ζῶ πλουσίως ἐνθ' ἄν.: Ποιεύ' κί ἀρχοντοπουρεύ'
Ζαγόρ. Συνών. ἀρχοντοζῶ, ἀρχοντοπερνῶ. 2)
Μέσ. Φέρομαι ὡς πλούσιος Λεξ. Αἰν.

ἀρχοντοπούλλα ἡ, κοιν. ἀρχοδοπούλλα πολλαχ.
ἀρχοντοπούλλα βόρ. ἰδιώμ. ἀρχονδοπούλλα πολλαχ.
βορ. ἰδιώμ. ἀρχοντοπούλ-λα Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. ἀρ-
χοδοπούλλα Κεφαλλ. κ.ά. ἀρχοντοπούα Τσακων.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρχοντοπούλλα.
Κόρη εὐγενοῦς, πλουσίου ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.
Κόρη μου, μὴν τὸ φλίεσαι πῶς εἰς ὄρφανοπούλ-λα
τὸ 'εμεῖς θὰ σὲ βλοήσουμεν ὥσάν ἀρχοντοπούλ-λαν
(φλίεσαι = θλίβεσαι) Μεγίστ.

Πορεῖαι καθαρίσθητε, καδία φουντωθῆτε
γιὰ νὰ περάῃ ὁ νηόγαμπρος με τὴν ἀρχοντοπούα
(δρόμοι καθαρίσθητε, κλαδιὰ φουντωθῆτε γιὰ νὰ περάσῃ
ὁ νηόγαμβρος με τὴν ἀρχοντοπούλλα) Τσακων. — Ποίημ.

Εἶδο' ὁμορφη, ξενούλλα μου, σὰν τοῦ Μαῖου τὰ ρόδα
κ' εὐγενική καὶ φρόνιμη καὶ πλούσια ἀρχοντοπούλλα
ΙΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 175.

Ἀρχοντοπούλλα μας χρυσῇ, χαρὰ 'ς τὸ παλληκάρι,
χαρὰ 'ς τὸ βασιλόπουλλο ποῦ θὰ 'ρθῇ νὰ σὲ πάρῃ
Γ' Αἰθάν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 11. Ἡ λ. εὐχρηστος καὶ
ὡς προσηγορία φιλοφρονητικὴ ἢ κολακευτικὴ: Ἐλέησέ με,
ἀρχοντοπούλλα μου! Ὡς κύριον ὄν. Πελοπν. (Μάν.)

ἀρχοντοπουλλάκι τό, ἀμάρτ. ἀρχοδοπουλλάκι Κε-
φαλλ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρχοντόπουλλο.
Τὸ μικρὸν τέκνον εὐγενοῦς, πλουσίου: Καίῳς τ' ἀρκο-
δοπουλλάκιμα!

ἀρχοντόπουλλο τό, ἀρχοντοπούλιν Πόντ. (Κερασ.
Οἶν.) ἀρχοντοπούλλι Πόντ. (Οἶν.) ἀρχοντόπουλλον Πόντ.
(Κερασ.) ἀρχοντοπούλλουν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρχοντό-
πουλλο κοιν. ἀρχοδοπούλλο πολλαχ. ἀρχοντόπ'λλο Σκυρ.
κ.ά. ἀρχοντοπούλλου βόρ. ἰδιώμ. ἀρχονδοπ'λλου πολλαχ.
βορ. ἰδιώμ. ἀρχοντοπούλλου Μακεδ. ἀρχοντόπουλλο
Κάρπ. Κῶς Μεγίστ. κ.ά. ἀρχοδοπούλλο Κεφαλλ. ἀρχον-
τόπ'λλου Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχοντόπουλλον. Περὶ τοῦ τύπ.
ἀρχοντοίπουλλον ἰδ. ἀμάραντος.

1) Τὸ τέκνον εὐγενοῦς, πλουσίου, χάριν δὲ φιλοφρο-
σύνης καὶ τὸ τέκνον καθόλου μάλιστα ἐν εὐχαῖς κοιν. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Τί κάνουν τ' ἀρχοντόπουλλά σου; Νὰ
χαρῆς τ' ἀρχοντόπουλλό σου! Καὶ 'ς τ' ἀρχοντόπουλλό σου!
(εὐχὴ ἐν γάμῳ) σύνθηθ. Οἱ παντρεμένοι νὰ χαίρωνται τὰ στέ-
φανά τ'νε τσαί τ' ἀρχοντόπ'λλα τ'νε! (εὐχὴ) Σκυρ. || Ἄσμ.

Ἔνα μικρὸ ἀρχοδοπούλλο μιανοῦ μεγάλου ἀφείδη
ἔχασε τ' ἀτταράκι του καὶ πάει γυρεύοδὰς το
Κέρκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχοντάκι. 2) Ὁ μεταξο-

